

Van Arno Braet verschenen eerder in eigen beheer:

De Poel (gedichten 2011)

Ka(le)bas (gedichten 2014)

Arno Braet

G.

gedichten

G. - Arno Braet - gedichten.

Belast met intellectuele eigendomsrechten sinds 2018 behalve 'Stilleven in de stad' dat reeds in ongepolijste vorm in 2016 het leven zag.

Copyright © 2022 Arno Braet.

Eerste druk 2022 - Brave New Books.

Tweede druk 2022 (POD) - Brave New Books.

Alle poëzie, proza en concept zijn weergegeven zoals bedacht en vormgegeven door de auteur.

Niets in deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789464350784

www.bravenewbooks.nl

*'Men kan doen wat hij wil,
maar kan niet willen wat hij wil.'*

Arthur Schopenhauer

Vanuit de schemer

In het stationskluisje vond ik een kasbon en een notitie met daarop haastig en bijna onleesbaar ‘voor de uitgever’ gekriebeld.

Ik zal meteen toegeven dat ik voor dit alles niets van verhalen schrijven af wist. Nu nog steeds niet, nota bene. Ik had nooit bij de gedachte stilgestaan schrijver te worden, dat kan ik met zekerheid stellen. Als hij het me niet expliciet gevraagd had, durf ik met een tamelijke overtuiging zeggen dat het idee nooit bij me opgekomen zou zijn. Maar hij vroeg het me die ochtend wel. En zo heb ik met dit verhaal de belangrijkste momenten in de laatste maanden van zijn leven trachten te vatten.

Deze novelle begint bij de korte brief die ik op een ochtend, ergens begin maart van dit jaar, onder mijn deur vond. In die brief stond heel eenvoudig - in een rondborstig handschrift - dat hij hoopte dat ik hier nog woonde, en als dat het geval was en ik werkelijk was wie hij hoopte dat ik was, ik notitie moest nemen van zijn naderende reis. Hij schreef in zijn typische flamboyante stijl dat ik in de schemer van zijn dagen de uitkijk moest houden, moest opschrijven wat hem zou ontgaan. Tussen de plooien van de brief - een langs beide zijden beschreven A-vijfje - zat een treinticket en de code van kluis 99 Gare de Lyon.

Uren en dagen heb ik nagedacht over mijn rol in dit verhaal. In de eerder beknopte brief schreef hij niets daarover. Ik heb in alle eerlijkheid geprobeerd om bij de feiten te blijven, tot ik inzag dat zoiets hopeloos ontoereikend

geweest zou zijn. Ik zal dus meteen ook de pretentie neerleggen dat deze bescheiden vertelling meer is dan een subjectieve impressie, een verzameling, een opschrijven van alles wat uiteindelijk leidde tot zijn ondergang.

Verder stond er in de brief nauwelijks iets over hoe hij mij gevonden had, dat deed er voor hem niet toe. Hij waarschuwde me dat de situatie wel eens moeilijk kon worden, fout kon aflopen, al leek hij daar in te berusten. In geen geval mocht ik ingrijpen. Dat stond er uitdrukkelijk onderlijnd. Ik kon hem dus niet beschermen, niet tegen zichzelf en niet tegen zijn vijanden. Ik was en ben slechts een schoolkameraad, dan wel een jeugdviend, van de werkelijke protagonist van dit verhaal.

De brief gaf blijk van een optimisme dat ik al in onze studie jaren aan de kunstacademie van hem gewoon was, net zoals de nogal vage opbouw van de brief de aard van zijn dwepende en galloperende karakter niet kon verstoppen. Een echt dwingende reden om in te gaan op zijn verzoek gaf hij niet. Na de brief te lezen, weg te leggen en opnieuw door te nemen, ontdekte ik tussen de regels door dat hij in mij een compagnon zocht, een makker in wat later het hol van de leeuw zou blijken.

De volgende ochtend stond ik op met een zekere melancholie, een gevoel van hernieuwde vriendschap, een gerust sentiment niet alleen te zijn. Toen volgde de plotse hunker naar kameraadschap, iets wat me niet typeert. Verrast door dit vreemde gevoel - benieuwd - stond ik op en zette vastberaden tred richting station.

In de Gare du Lyon vond ik enkel kluis 99. Zoals ik hoopte hem dan en daar in het station te kunnen omhelzen, is dat me nooit meer gelukt. Ik ben hem nagereisd, heb hem gevonden en bestudeerd, zag nu en dan een vermoeden van mijn aanwezigheid in zijn blik. Hij vertrouwde me zijn hart toe met de eenvoudige opdracht om zijn verhaal te schrijven, bij hem te blijven. Daartoe heb ik me dan ook beperkt.

Het hotel

① ② ③ ④ ⑤ ⑥ ⑦ ⑧

een proloog

Stanislas Pabst, adieu

Het stoftapijt op de hal tussen de twee kleine vertrekken onder het dak, waar hij gaandeweg heen verguisd was, vertoonde niet je reinste voetafdruk. Het was er stil. Op het huilen van de wind na was het er ijsig stil, klam, kouwelijk zouden sommigen zeggen. Het was februari, daarvan was hij zeker. De stoflaag op de planken bestond uit een mengelmoes van zaagsel en zure regen die het roet van de straat tussen de losse pannen door naar binnen loodste. Ondertussen was het stof al een dikke centimeter hoog gegroeid, goed voor een koude en stormachtige winter vergaren op de krakende houten plankenvloer in de nok van het hotel.

Op de twaalfde verdieping vond je toen nog twee zolderkamers. Er kwam destijds eigenlijk niemand tot op *de boven*, zoals Raemunda zei wanneer ze de zolders bedoelde, de doffe en krappe maar spotgoedkope kamertjes op de elfde en de twaalfde verdieping. Toen ze over de boven sprak, dacht ze aan haar jeugd. Rae, niettegenstaande ik mezelf niet meteen tot haar vriendenkring reken, denk ik niet dat ze het me kwalijk zou nemen als ik de vrijheid neem om haar hier Rae te noemen, Rae - wie weet is dat trouwens haar echte naam - groeide op in een matige zolderkamer die haar tante iets verder in de straat voor hen beiden huurde. Ze was een flinke meid die niet huilde. Rae, die haar vader op een dag tijdens de zoveelste schermutseling bijna levensloos wurgde met een roestig stuk ijzerdraad en hem met diepe snijwonden in de keel achterliet op de